

[Justitsministeren.]

omstændelig fremgangsmåde. Sagen skal forhandles ved domstolene, det skal ske ved dom, og jeg har den opfattelse, at behandlingen af en sådan sag processuelt ved retten giver den bedste mulighed for at få alle momenter, som kan tale for og imod at følge begæringen, prøvet ud fra alle menneskelige hensyn. Jeg tror altså ikke, at der er noget reelt grundlag for det væsentlige i det ærede medlems bekymringer.

Så sagde det ærede medlem, at 5 års fristen gav et forkert kriterium. Jeg må sige, at jeg har ikke opfattet de 5 år som et kriterium; de er bare den frist, som foreskrives. De 5 år i sig selv viser ikke noget. De kan i det højeste vise, at der kan ligge en langvarig og alvorlig overvejelse bagved.

Skal jeg så gøre nogle bemærkninger til det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul, så skal jeg erkende, at de synspunkter, som det ærede medlem førte frem, og den måde, det ærede medlem gjorde dem gældende på, var mere egnet til at gøre indtryk på mig. Det er alvorlige spørgsmål, men jeg tror alligevel, at der også ligger nogen misforståelse bag det ærede medlems udtalelser. For det første kan jeg sige det samme, som jeg bemærkede til den ærede ordfører for venstre, at det drejer sig ikke om, at man udefra griber ind i et forhold, der består. Det drejer sig om, at forudsætningen for adoptionsforholdet ikke mere er tilstede. De følelser, som er naturlige mellem forældre og børn, må netop forudsættes at mangle, når adoptivforældrene enes om at ønske forholdet hævet, og det kan vel også have en rimelig begrundelse. Navnlig tænker man på de tilfælde, hvor den tilstand, barnet viser sig at være i, er en sådan, at det medfører, at barnet må fjernes fra hjemmet og anbringes på offentlig anstalt til oplæring, hvis det er muligt, eller til beskyttelse. I de tilfælde er de naturlige bånd, som kan bestå mellem forældre og børn, og som kunne have været etableret, jo bristet. Jeg tror altså ikke, man skal tage så tungt på det, jeg tror, man kan være nogenlunde rolig for, at de menneskelige hensyn, som naturligt gør sig gældende, også har været overvejet ved den behandling, de tilsvarende lovbestemmelser har fået i Sverige, hvor de først er gennemført, og nu fornylig i Norge. Men jeg erkender, at der er ting at tale om. Jeg går også ud fra, det vil være muligt gennem de erfaringer, man har gjort, at få et materiale frem for det udvalg, jeg forstår bliver nedsat, som kan belyse,

både hvad det er for ulykker, der kan foranledige, at bestemmelser om ophævelse bliver gennemført, og hvordan det forhold kan opstå, at de følelser hos adoptivforældrene, som skulle begrunde et ønske om tilbageholdenhed, faktisk er borte. I så tilfælde er det et spørgsmål, om man overhovedet gør nogen god gerning overfor barnet ved at bevare en tilstand, der har mistet sin naturlige begrundelse.

Det ærede medlem nævnte, at det var oplyst i bemærkningerne, at man havde haft mindst tre tilfælde i de sidste 8 år. Det kræver måske lidt mere forklaring. Det er ikke sådan, at der i de sidste 8 år kun har været tre tilfælde, hvor det kunne være rimeligt at ophæve adoptionsforholdet, hvis man havde haft den hjemmel, som nu søges. Forholdet er det, at i de sidste 8 år er der til justitsministeriet indkommet tre andrager, som har været begrundet i sådanne forhold, som lovforslaget nævner, tre andrager, som man har måttet afslå. Man har ingen mulighed for at oplyse tallet på de tilfælde, som har foreligget, fordi der i de aller fleste sager af den art ikke vil ske nogen henvendelse til ministeriet med andragende om ophævelse, da det følger ganske klart af den gældende lovs ord, at der ingen hjemmel er herfor. Vil man bedømme de faktiske forhold på dette område, må man altså søge ud og se, hvor man muligvis kan skaffe sig oplysning om, hvordan forholdene har artet sig ude i livet. De tre tilfælde i de 8 år er ikke udtryk for nogen sjældenhedsgrad.

Det ærede medlem spurgte mig, hvordan jeg stillede mig til begrebet langvarig sygdom, og nævnte tuberkulose og børnelammelse. Jeg tror ikke, vi skal blive uenige om det; for de normale tilfælde, det langt overvejende antal af tilfælde, der forekommer, drejer sig om adoption af ganske spæde børn; og de problemer, der kan rejses efter loven, begæring om ophævelse af adoption, vil vise sig indenfor de første 5 år — den tidsfrist sætter jo lovforslaget. Der gives ikke nogen mulighed for at rejse begæring om ophævelse af adoptionsforholdet, når der er gået 5 år efter bevillingen. Det vil altså sige, den afskæres allerede, mens barnet er forholdsvis lille. Jeg minder i den forbindelse om, hvad også en af de ærede ordførere gjorde opmærksom på, at ved begæring om ophævelse kan man kun påberåbe sig fejl og mangler, som bestod, da adoptionsbevillingen blev givet — også deri ligger jo en meget væsentlig begrænsning. Det er også sagt i bemærkningerne, at hvad der senere kan komme på af sygdom eller andet, efter at bevillingen er givet, kommer ikke